

χών τον ναύτην της άλλης βάρκας. Ο άνθρωπος αυτός άμυλούσε την στήμην εκείνην εις την χώραν του ναύτου, τον όποιον ο Αντώνης ματαιώς είχε προσπαθήσει να γλυτώσει από τον θάνατον.

Ο δε μούτσος ήτο υίός του. Είχε περάσει τα δύο του χέρια εις τον λαμόν της μητέρας του κ' έπροσπαθούσε να την παρηγορήσει.

Ο Τζανής και μερικοί γείτονες έπήγαν την Μαριάνναν εις το σπίτι της. Καθώς έμβήκεν εις την καλύβαν, όπου ποτέ πλέον δεν θα ξανάβλεπε τον Αντώνην, ή δυστυχισμένη γυναίκα άρχισε να ξεφωνίζει και να τραβομαλλιάται.

Τα άθωα χάρδια των παιδιών, τα όποια ο Τζανής είχε σπρώξει στην άγκαλιά της, την έκαμαν έπιτέλους να χύσει τα δάκρυα που την έπνιγαν. Ένωσε τα τρία άγαπητά κεφαλάκια και τα έσφιξεν επάνω εις την καρδιάν της, με κλάμματα και με φιλιά.

Τα κακόμοιρα τα παιδιά δεν ήμπορούσαν να πιστεύσουν την συμφοράν των.

— Ο πατέρας θα γυρίσει! έλεγε ο Ανδρέϊκος.

— Ω, ναί! έβεβαίωνεν ή Ροζαλία.

Η Διονυσία έκλαιγε σιωπηλή. Η Μαρούσα, άπαρηγόρητη, ήθελε να είχαν άποθάνη αυτή αντί του καλού Αντώνη.

Την άλλην ήμέραν, ή Μαριάννα άπήτησε να της διηγηθώ ο Τζανής έλας τας λεπτομερείας του δυστυχήματος, που την έκαμε χήραν.

— Ο Αντώνης είχε 'ς τον ούραγόν με τους Μάρτυρας και με τους Αγίους' έπεν άφοδ' άκουσε την διήγησιν' θα τον ξαναδύω όταν αυτά, — κ' έδειξε τα παιδιά, — θα μπορούν να ζήσουν και χωρίς' εμέ.

— Ναί, Μαριάννα, άπεκρίθη ο Τζανής' όμως ο Θεός θα έκαμε καλλίτερα άν έπερνε μένα στη θέσι του καίμενου μας του Αντώνη.

Η Μαριάννα ήταν γυναίκα γενναία. Η ευσέβειά της και ή στοργή της προς τα παιδιά, της έδωσαν δύναμιν να κυριεύσει την λύπην της. Εις την περίπτωση αυτήν, ή Διονυσία και ή Μαρούσα έδείχθησαν καλαι και άφωσιωμένοι. Αυται έσιγύρισαν το σπίτι, έμαγειρεύσαν, έπεριποιήθησαν τ' άλλα παιδιά, και τέλος πάντων έδειξαν, δια νάντικαταστήσουν την δυστυχή μητέρα, έξυπνάδαν και δραστηριότητα, που συνεκίνησε πολύ τον Τζανήν και την Μαριάνναν.

Αλλά και ο Ανδρέϊκος ο καίμενος έκαμνεν ό,τι ήμπορούσε' τα άγόρια όμως δεν έχουν πάντοτε την πρώμην έκείνην έξυπνάδαν των κοριτσιών. Έπειτα ο θάνατος του πατέρα του τον είχε βυθίσει ώσαν εις νάρκην, τον είχε άλαλιάσει. Ημέρες ολόκληρες τις έπερνούσε με τον Κιντού εις την άκρογια-

λιάν, ζητών τον άπόντα από τα κύματα που τον είχαν καταπιή, κ' έρυσινών με το βλέμμα όλα τα σημεία του διαστήματος. Η Μαρούσα έπήγαινε και τον έπερνε την ώρα τον φαιγντού. Την άκολουθούσεν, άλλ' άμα έπαυεν ή έπίβλεψις, έγύριζε πάλιν εις την θέσιν του. Από το στόμα του μία μόνον λέξις έβγαίνε: « Πατέρα! »

Το κακόμοιρο!... τώρα μόλις έννοούσε το μέγεθος της συμφοράς που είχε πάθη... Η Διονυσία, άν και μικρότερα, το έννοούσε καλλίτερα. Σιωστή γυναίκα πλέον κατά την ψυχήν, εύρισκε, δια να παρηγορή την μητέρα της, λόγια και χάρδια πολύ άνώτερα της ηλικίας της.

Από την άλλην ήμέραν εύθύς, ο Τζανής άρχισε να εργάζεται, δια να διορθώσει τας βλάβας που είχε πάθη ή βάρκα του Αντώνη. Και όμως ο καλός ναύτης δεν είχε πάθη ολιγώτερες και αυτός... Είχε μίαν μεγάλην τρύπαν εις το κεφάλι, και το άριστερόν του χέρι ήτο γεμάτον πληγάς' άλλα το θάρρος του του έδιδε δυνάμεις' δεν ήθελε να εγκαταλείψη την οικογένειαν του φίλου του.

Έπειτα από τρεις ήμέρας, ή βάρκα ήτο έτοιμη εις την έντέλειαν. Ο Τζανής άνεχώρησε δια ψάρευμα μ' ένα ναύτην που είχε μισθώσει, και με τον μικρόν μούτσον που συνάδευε συνήθως τον δυστυχή Αντώνην και που όλίγον έλειψε να πνιγώμαζι του. Αλλοίμονον! το παιδί έπρεπε να κερδίσει το ψωμί του, και έμβαινε πάλιν εις την βάρκαν με γενναϊότητα, διότι αυτό ήτο το καθήκόν του.

Υπάρχουν πολλά λυπηρά πράγματα εις αυτόν τον κόσμον' άλλα και πόσοι ήρωϊσμοί, πόσοι ευγενείς πράξεις που μένουν κρυμμένοι! πόσοι υπάρχουν γεμάτοι θάρρος και αυταπαρήσιν, που έπρεπε να μας χρησιμεύουν ως παράδειγμα!

Είπε περιττόν να είπωμεν, ότι το προΐον του ψαρεύματος του Τζανή ανήκεν ολόκληρον εις την οικογένειαν Μοράνδου. Η οικογένεια αυτή είχε γίνη ιδική του. Ο ναύτης άνεδέχεται την ιεράν έντολήν να προστατεύσει τα όρρανα, ως εάν ο πατέρας των είχε προφθάσει άποθνήσκειν, να του την αναθέσει.

Δια να είναι πλέον έλευθερος, εγκατέστηθ εις μίαν καλύβην εκεί κοντά. Έτριωγεν εις του Μοράνδου, άλλα συχνότερα εύρισκετο εις το πέλαγος παρα εις την στερηάν. Έπειδή ήτο από τους άνδρεύτας και ικανούς εκείνους ναύτας, τους όποιους κάθε πλοίαρχος έπιθυμεί να έχη εις το πλοϊόν του, εύκολα έπέτυχεν από τον πλοίαρχον του Άργναύτου τήν άδειαν να μείνη εις το Λαμμοδέξ έως την ήμέραν που θα έφευγε το πλοϊον.

Όλον τον καιρόν που του άφινεν έλευθερον το ψάρευμα, έφρόντιζε δια τα όρρανα και την μητέρα των.

Υστερ' από ένα μήνα, όταν ήλθε πια ο καιρός δια να φύγη, έρώτησεν ένα βράδυ την Μαριάνναν, τί έλογάριαζε να κάμη όταν δεν θ' ήτο αυτός εκεί, δια να κυβερνά την ψαρέβαρκαν.

— Σου το είπα, άπεκρίθη ή χήρα' θα προσπαθήσω να νοικιάσω τη βάρκα 'ς το ναύτη μας, που είναι καλός άνθρωπος. Θα ψαρεύη και θα μου δίνη τα μισά.

— Πραγματικώς, είπεν ο Τζανής, είναι το καλλίτερον που μπορείς να κάμης. Αμέ το παιδί!

— Ο Ανδρέϊκος;

— Μάλιστα, ο Ανδρέϊκος... Τι κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις; Δεν συλλογίζεσαι, καίμενη Μαριάννα, ότι τον εργάμενο μήνα θα κλείσει τα δέκα; Για την ηλικία του, είναι ψηλός και γερός. Μπορεί να έμβη από τώρα σε καράδι.

— Μα είναι πολύ μικρός...

— Εγώ 'ς την ηλικία του ήμουν μούτσος.

— Μη μου τον πάρης ακόμα, Τζανή. Είμαι τόσο δυστυχισμένη τώρα! Αφησε μου τον κάνε δυο-τρία χρόνια. Έπειτα, φοβάμαι τη θάλασσα.

— Δεν έχεις δικηο, Μαριάννα' ξεύρεις πολύ καλά ότι ο πατέρας του ήθελε να τον κάμη ναυτικό.

— Δυστυχία μου! έψύχρισεν ή μητέρα.

— Ο Ανδρέϊκος είναι πολύ καλό παιδί, είπεν ο Τζανής' άλλα φοβάμαι μίην γίνη όκηγρός.

— Εγώ πταίω.

— Δεν λέγω όχι' άλλα και ο χαρακτήρας έχει να κάμη πολύ. Ας φάγη λίγο ψωμί με ιδρωτα, και να ιδής πώς θα τον ώφελήσει. Τελος πάντων, αρκετά είπαμε για σήμερα. Τα ξαναλέμε ύστερ' από ένα χρόνο.

— Ναί, σ' ένα χρόνο! Θα γυρίσεις, ε;

— Χωρίς άλλο. Άκουσε με όμως.

Πρέπει να συνειθίσεις λίγο-λίγο το παιδί στην τραχεία ζωή που θα κάμη. Διαφορετικά θα υποφέρει πολύ. Σαν είναι καλός καιρός, στέλνε τον 'ς το ψάρεμα με τη βάρκα. Σε κανένα μεγάλο καράδι δεν πέρνουν μούτσους ολωσδιόλου άγνώμαστους. Μάθε τον ακόμα και λίγα γράμματα. Τα γράμματα ώφελούν εις όλ' και δεν βλάπτουν εις τίποτε. Έλα, Μαριάννα, κάμη θάρρος, σκέψου φρόνιμα, και μίην κλαίς τώρα σαν παιδί.

— Δεν μπορώ, Τζανή... Όσο συλλογίζομαι τί μου έστοίχισεν ως τώρα αυτή ή θάλασσα!

Ο Τζανής παρηγορήσεν όπως μπορούσε την δυστυχή γυναίκα. Θα έφευγε μετά δυο-τρεις ήμέρας. Εις το διάστημα αυτό, εκαινούργωσε την βάρκαν, έδιόρθωσε τα έργαλεία του ψαρεύματος κ'

έκλεισε με τον παλόν ναύτην του Αντώνη την συμφωνίαν που του είχαν είπη ή Μαριάννα. Ο ναύτης αυτός, ο όποιος ώνομάζετο Κωνσταντής, ανέλαβε να διατηρή εις καλήν κατάστασιν την βάρκαν καθώς και τα δίκτυα, και να μοιράζεται το προΐον του ψαρεύματος με την οικογένειαν Μοράνδου.

[Έπειτα συνέχεια] ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατά το γαλλικόν του Alfred de Brehat]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΥΛΟΓΟΣ ΑΠΟΡΙΑ

Άγαπητοί μου,

ρο όλίγου συνητήθην με τον φίλον μας Μικρόν Άθηναίον, ο όποιος προκειμένου περι δύο προηγούμενων επιστολών μου, μου είπε τα εξής: « Έγέλασα πολύ με την ιστορίαν της Δεισπονίδος Παρουσών. Και όμολογώ, ότι έγέλασα περισσότερο με τα ελληνικά της, παρά με τα λογοπαίγνια του Ίάσωνος, ο όποιος βίζει κάτω και τον Άνανιαν! Άλήθεια, είναι παράξενη και άστειοτάτη παραφωνία να μιλά κανείς σαν βιβλίον, να μεταφράζει εις το άρχαϊόν έλας τας κοινάς φράσεις, και να μεταχειρίζεται ύποτακτικώς με η, και να προσέχη μήπως του πέσει κανένα νι από την αιτιατικήν. Και όμως... άν καλοεξετάση κανείς το πράγμα, θα εύρη ίσως ότι ή δεσποινίς Παρουσών... δεν έχει και ολωσδιόλου άδικον. Τί λέτε και σεΐς;

— Δεν είμπορώ να είπω τίποτε, άν δεν άκούσω πρώτα την ιδέαν σου.

— Μάλιστα' ιδού τί έννοώ: Η δεσποινίς Παρουσών έσπούδασεν, έτελειώσε το Άρσάκειον, έχει δίπλωμα με άριστα. Λοιπόν είναι γραμματισμένη, ή όπως θα έλεγεν ή Ίδιχ, πεπαιδευμένη. Και έγώ υποθέτω, ότι θα είπε με τον νοούν της: « Ο γραμματισμένος άνθρωπος δεν πρέπει να διαφέρει από τον άγράμματον; Και άν δεν έμιλή διαφορητικήν γλώσσαν, τότε πώς θ' ά διαφέρει; Γιατί τόσα χρόνια έσπούδασα ελληνικά; Γιατί άλλο, παρά για να τα όμιλώ και να τα γράφω; Λοιπόν θα τα όμιλώ! Άδιάφορον άν οι άλλοι δεν όμιλούν έτσι. Έπιτέλους, ως γραμματισμένη που είμαι, και άριστο υχός μάλιστα, ως δώσω έγώ το καλόν παρά-

δειγμα. Θα με θαυμάσουν, θα με ζηλεύσουν και θα με μιμηθούν. » Ένα τέτοιον συλλογισμόν νομίζω ότι κάμνει ή δεσποινίς Παρουσών, και νομίζω μάλιστα ότι τον ίδιον συλλογισμόν είμπορεί να τον κάμη κάθε γραμματισμένος.

— Και σου φαίνεται ότι είναι όρθός; ήρώτησα τον φίλον μας. — Διατί όχι;... Ξεύρω κ' έγώ;... — Άν ο συλλογισμός ήτο όρθός, είπα, τότε ή δεσποινίς Παρουσών θα είχε δικαίον πληρότατα! Και ξεύρεις τί άλλο άκόμη; Κανείς δεν θα έγέλωσε μαζί της, διότι όλοι οι γραμματισμένοι θα μιλούσεν έτσι, και το πράγμα θ' ήτο συνειθισμένον και φυσικόν. Άλλά βλέπεις ότι συμβαίνει το έναντίον. Σ' ο ίδιος μου ώμολόγησες πρό όλίγου ότι έγέλασες με τα ελληνικά. Και πιστεύεις ότι έγέλασαν όλοι το ίδιο. Κανείς γραμματισμένος, και πολύ πιδ γραμματισμένος από την δεσποινίδα Παρουσών δεν έμιλεί έτσι σήμερα. Και άν τυχόν όμιλήσει, θ' ίγίνη καταγέλαστος όπως κ' εκείνη. Δεν σου λέγω, πάντα υπάρχει κάποια διαφορά μεταξύ της όμιλουμένης γλώσσης των άγράμματον, και της όμιλουμένης των γραμματισμένων. Άλλ' όταν ή διαφορά αυτή υπερβαίνει τα όρια, ή όμιλία γίνεται άμέσως σχολαστική και γελοία.

Αυτό σημαίνει ότι ο συλλογισμός σου, — δηλαδή ο συλλογισμός της Δεισπονίδος Παρουσών, — δεν είναι όρθός. Και όμως εξέφρασε μίαν εύλογον άπορίαν, δια την όποιαν είμπορεί κανείς να σκεφθή πολλά. « Ο γραμματισμένος — είπες, — δεν πρέπει να διαφέρει από τον άγράμματον; » Ναί' άλλα όχι μόνον κατά την γλώσσαν. Πρέπει να διαφέρει κατά τας ιδέας, κατά τα αίσθήματα, κατά τον ανθρωπισμόν, κατά τας πραγματικώς γνώσεις, κατά την συμπεριφοράν, κατά την καλαισθησίαν. Η γλώσσα είναι άλλο πράγμα' ή γλώσσα δεν είναι το κυριώτερον. Και δια να πεισθής άμέσως, χωρίς να σου πώ πολλά λόγια, πάρε παράδειγμα τους ποιητάς μας: τον Σολωμόν, τον Βαλαωρίτην και τους λοιπούς μεγάλους ποιητάς. Υπάρχουν πλέον άνεπτυγμένοι άνθρωποι από αυτούς; είχε κανείς ύψηλοτέρας ιδέας, ευγενέστερα αίσθήματα από αυτούς; Όχι βέβαια. Και όμως τα εξέφρασαν εις την άπλουστεραν γλώσσαν που υπάρχει, εις μίαν γλώσσαν τόσο άπλην, που δεν την όμιλούμεν τώρα ούτε ήμεΐς οι Ίδιοι... Βλέπεις λοιπόν, ότι άν έσπούδασε κανείς Όμηρον, δεν είναι ανάγκη να το δείξη όμιλών όμηρικώς εις τα καλά καθούμενα, και άν ένόησε τον Θεουκιδίδη, δεν θα μας πείσει περί αυτού, μεταχειριζόμενος τας λέξεις του. Έχουμε μίαν κοινήν όμιλουμένην γλώσσαν, όπως όλοι οι πολι-

τισμένοι λαοί του κόσμου, ή όποια διαφέρει από την γραφομένην γλώσσαν, — από την γλώσσαν των βιβλίων, — και αυτήν όμιλούμεν όλοι, γραμματισμένοι και άγράμματοι, σοφοί και άσοφοι, καλοί και κακοί. Τί είμεθα, το δείχνει ή έννοια, ή ουσία των λεγομένων μας, και όχι αι λέξεις. Δι' αυτό ο συλλογισμός της δεσποινίδος Παρουσών δεν είναι όρθός, και δι' αυτό έγέλασαμεν όλοι μαζί της, και γελάμεν με όποιον όμιλή κατά τή σύστημά της, δηλαδή με όσόν και με τρόπον μήπως μεταχειρισθή καμμίαν άπλην λέξιν, ή μήπως του φύγη κανένα νι.

— Όταν γράφη όμως;

— Ά! όταν γράφη το πράγμα διαφέρει. Η γραφομένη γλώσσά μας είναι διαφορετική από την όμιλουμένην. Αυτό συμβαίνει παντού, άλλα εδώ, εις ήμάς τους Έλληνας, ή διαφορά είναι άκόμη μεγαλύτερα. Άλλα και αυτή ή γραφομένη γλώσσα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν άπλουστερα και να πλησιάζη την όμιλουμένην. Διότι τότε είμπορεί κανείς να έκφρασθή καλλίτερα, ζωηρότερα, και να γίνη καταληπτός περισσότερον. Όπως υπάρχει όμιλία σχολαστική, έτσι υπάρχει και γραψιμον σχολαστικόν. Και όπως γίνονται γελοίοι όσοι έλληνίζον όταν όμιλούν, έτσι γίνονται γελοίοι και όσοι το παράκαμνον όταν γράφουν. Πάν μέτριον άριστον! Ίδου μία παροιμία, που εφαρμόζεται παντού και πάντοτε, — εκτός βέβαια από τους βαθμούς, διότι το με τριως δεν είναι ποτέ άριστον...»

Αυτά είπαμεν προχθές με τον φίλον μας Μικρόν Άθηναίον. Και έπειδή άπαντούσα εις μίαν άπορίαν του, ή όποια μου έφάνη εύλογος και την όποιαν ίσως είχατε πολλοί, δια τούτο έκρινα καλόν να σας μεταδώσω την συνομιλίαν μας.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

Τζιτζίκας, τί τερετζίεις Πότ' έδώ και πότ' εκεί, Και ταυτιά μας τα σκοτζίεις Με την Ίδια μουσική;

Ποιός σου πιάνει, ποιός σου σφιγγει, Τζιτζικά μου, το λαρούγγι; Ό λαμός σου δεν πονεί; Που την βρίσκεις τη φωνή;

Σύ, που σ' έψαλε το πάλοι Τών Ανακρεόντων λύρα, Την άμέριμνή σου μότρα, 'Στά κλαδιά των δένδρων ψάλε.

Δεν φροντίζεις πώς θα φας, Μόνο την δροσιά ρουφάς, Κι' ή δροσιά δεν θέλει πέφεις... 'Σάν δεν τρώς, τί θα χωγέψης;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

[Έκ του ήγει ενδοθέντος άστέρου Μέρου του «Φασούλη-φιλολόγου»]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η.

Δέν παρηγορήθηκαν πολύ με τον περίπατό τους 'στό περιβόλι, κι ανέβηκαν 'στό σπίτι. Εκεί, καθώς εγύριζαν από δωμάτιο σε δωμάτιο, έφθασαν και 'στό γραφείον του μπαμπά των.

Επάνω 'στό τζάκι, ήταν δυο βάζα πολύ εύμορφα.

— Τί ώρατο! φωνάζει ο Τάκης, και πέρνει το ένα για να το κυττάξη από κοντά.

Εκεί που το εκύτταζεν, είτε από την συγκίνησή του, είτε από άλλο λόγο, — δέν ξεύρω πώς, — του πέφτει έξαφνα από το χέρι κάτω 'στό πάτωμα και γίνεται θρύψαλα!

Ο μπαμπάς, μόλις άκουσε τον κρότο, έτρεξε.

— Ποιός έσπασε το βάζο; έρωτά.

— Έμεις! άπαντούν μαζί και τά δυο αδέλφια.

— Και πώς το κατορθώσατε;

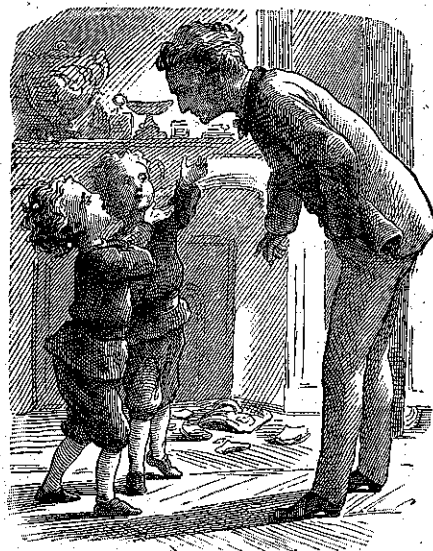
— Νά, έτσι! λέγει ο Τοτός.

Και άρπάζει στη στιγμή το άλλο βάζο, και το άφινει να πέση κάτω, όπου έγινε και αυτό χιλια κομμάτια!

Ο Τάκης και ο Τοτός παρηγορήθηκαν για τη στέρση της Διλίκας, με τη ζημία που έκαμαν και με την τιμωρία που τους έβαλεν ο μπαμπάς. Γιατί εκείνο το μεσημέρι τους άφισε νηστικούς, — κ' έτσι μπόρεσαν να χωνέψουν και τά άγουρα μέσιλα που έφαγαν!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

— Είσαι ήμερη σαν το άρνάκι, και ύπομονητική σαν τον Ίώβ! άπήντησεν ή Χαρά Σάμφορν.

— Μα και σύ; άνέκραξεν ή Αιμιλία, κοκκινίζουσα ως ταυτιά. Σε παρακαλώ, Χαρά, μή με κολακεύης. Τόσον όλίγον καιρόν που με γνωρίζεις, δέν είδες παρά την καλήν μου όψιν. Νά ήξευρες όμως τί κακόν χαρακτήρα που έχω! Κάποτε, όταν μου έναντιόνονται, με πιάνει θυμός φοβερός. Καλλίτερα να σε προσιδοποιήσω διότι καμμίαν ήμέραν είμπορεί να με ιδής έξαφνα πολύ διαφορετικήν άφ' ό,τι με ξεύρεις, και να παύσης να με αγαπάς.

Δυστυχής Αιμιλία! Της έστοίχιζε πολύ να κάμνη τοιαύτην έξομολόγησιν

ενώπιον ξένων' άλλ' ή ειλικρινείά της ή μεγάλη δέν άνείχετο εγώμια, των όποιων εγνώριζεν ότι ήτο άναξία.

— Μαγαπάς ακόμη λίγο; ήρώτησε σιγά την Χαράν μετά την γενναίαν της έξομολόγησιν.

— Διπλά από πριν, άπεκρίθη αύτη' άλλ' άν σε πιάση, ποτέ ό φοβερός και τρομερός αυτός θυμός, που σε κάμνει τρελήν, να έλθης εδώ να σου φορέσω αυτόν τον ζουρλομανδύαν, να! Και την ένηγκαλίσθη σφιγκτά.

***

Η ΠΑΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ

Αιμιλία

«Καλησπέρα, κυρία Φάγγ. Είμαι πολύ μελαγχολική απέψε, κ' έρχομαι να συνομιλήσω όλίγον μαζί σας, διά να συνέλθω.

«Σήμερα συμπληρούνται δύο μήνες άφότου έφθασα εις το Κιμπασσέτον...

«Ω, τί άργά που πέρασαν οι δύο αυτοί μήνες!

«Μου δείχνετε τον Κάρολον, διά να μου 'πήτε βέβαια ότι ό καιρός μου δέν επήγεν όλως δόλου χαμένος. Ναι, είμπορεί' άλλ' αυτό δέν μ' έμποδίζει να αισθάνωμαι συχνά νοσταλγίαν... Εσύρετε ότι ό Κάρολος έχει μεγάλην κλίσιν διά τά μαθηματικά; Μόγος του έχει μάθη περισσότερα από τον αδελφόν μου Δίκ. Θα 'πήτε ότι ό Δίκ είναι μόνον δεκατριών χρόνων' αλλά για συλλογισθήτε και πόσους καθηγητάς είχαν! Έδειξτε εις τον Κάρολον τά όλίγα που ήξευρα εγώ, κ' έκαμε προόδους... προόδους καταπληκτικάς. Είμαι πολύ εύχαριστημένη που τον έσυμπάθησεν ό δικαστής κ. Δάβενπορτ.. Διαιτι έκπλήττεσθε; κανείς δέν σας έκαμε λόγον περί αυτού; Ίδού λοιπόν πώς συνέβη:

«Η Χαρά, άστειευμένη, διηγείτο εις τον κ. Δάβενπορτ, ότι διέρχομαι τας ώρας τής άνεσέως μου, κάμνουσα ανταγωνισμόν εις τον κύριον Σμάρτ τον διδάσκαλον. Τοῦτο ένκίνησε την περιέργειαν του δικαστού να γνωρίση τον «μαθητήν» μου Κάρολον, και τώρα είναι φίλοι στενοί! Ο κ. Δάβενπορτ ένθουσιάσθη μαζί του, και ό Κάρολος τώρα πετά εις τους ουρανούς, διότι είμπορεί να έχη όσα βιβλία του χρειάζονται, άφού ό δικαστής έθεσεν εις την διάθεσίν του όλην του την βιβλιοθήκην. Τοῦτο είναι εύχάριστον άφ' όλας τας επέψεις, κ' εύχαριστήσα πολύ την Χαράν, που έγινεν ή αίτια.

«Τί άστεϊόν που είναι να όμιλώμεν διά τον Κάρολον δίπλα του, χωρίς να ήξεύρη ότι άποτελεί το θέμα τής γραπτής μας συνομιλίας! Ίδείτε τον, δέν σηκώνει το κεφάλι από το τετράδιόν του. Είναι τόσον εύτυχής με την ιδέαν ότι θα υπάγη σχολείον τον έρχόμενον χειμώνα, ώστε δέν θέλει να χάση ούτε στιγμήν. Μου διηγήθη όλα όσα υπέφερε πριν έλθω εδώ. Δέν άπορώ πλέον διά την ύπομονήν, με την όποιαν ύποφέρει τους θυμούς του παππού και τας ιδιοτροπίας τής γιαγιάς. Κατά βάθος ό παππούς τον αγαπά πολύ, και μολονότι τον κακομεταχειρίζεται κάποτε, τον εκτιμά, διότι «δέν ύπάρχουν κατεργάρδες εις την οικογένειάν του, και διότι και αυτός ό ίδιος είναι καλό και τίμιον παιδί, εργατικώτατον.»

Εσύρετε ποίον υπαινίσσεται ό παππούς, όμιλών περί προσώπων που είχαν κ α τ ε ρ γ ά ρ ι δ ε ς εις την οικογένειάν των;... Άλήθεια, κάτι έχω να σας διηγηθώ περί τής Δόρας Τόπλιφ. Κανένα κορίτσι δέν την χωνεύει, και όλα άνεξαιρέτως την κακολογούν από πίσω της' όταν όμως είναι έμπρός, τής κάμουν ένα σωρό τ ε μ ε ν ά δ ε ς. Και εκείνα

ακόμη που λέγουν τά χειρότερα εναντίον της, κολακεύονται εις το έπακρον όταν καταδεχθή να τας χαιρετίση άπλω εις τον δρόμον. Αυτό με θυμώνει εις τον ύπερτατον βαθμόν' άλλ' ό,τι με θυμώνει ακόμη πρισσότερον, είναι ή συμπεριφορά τής μίς Δόρας άπέναντι τής Είνης Γκλιθδινς. Την Τετάρτην, ή Είνη ελησιμόνησε νάναψη από νωρίς την φωτιάν. (Άλήθεια, τί άφρημένο κορίτσι που είναι! νομίζει κανείς ότι εύρίσκεται αιωνίως εις τά σύννεφα. Η Χαρά λέγει ότι προσπαθεί να εύρη καμμίαν όμοιοκαταληξίαν.) Λοιπόν, την Τετάρτην έκαμνεν ένα κρύο διαβολέμενο. Φωτιά άκόμη τίποτε. Φθίνει ή μίς Δόρα Τόπλιφ.

«— Τί γάλ' α είναι αυτά; είπεν. Ά Είνη, δέν κάμνεις καθόλου καλά τή δουλειά σου!»

«Η Είνη δέν άπεκρίθη. Γονατιστή άπέναντι τής θερμάστρας, έσώρευε ξύλα, των έκοίων ό κπνός την έπιανε 'στό λαιμό κ' έδηγε σαν άρρωστη. Όταν όμως ή Δόρα προσέθεσε και μίαν ύβριν, ή Είνη έσηκώθη:

«— Πώς μου όμιλείτε έτσι, Δεβόρα; «— Όπως όμιλώ πάντοτε εις τους κατωτέρους μου! άπεκρίθη εκείνη.

«Η Είνη έδωκε μίαν πνιγμένην φωνήν, κ' έφυγε σκεπάζουσα το πρόσωπον με τά χέρια της. Έκύτταξα γύρω μου, διά να ιδώ ποία θα έπερνε το μέρος της. Καμμία! όλαι, και αύτη άκόμη ή Χαρά, έλεγες ότι μετεμορφώθησαν εις στήλην άλατος, όπως ή σύζυγος του Λώι. Μου ήρχετο να τες δείρω!

«Έλησιμονούσα ότι ήμουν ακόμη πολύ καινούργια, ώστε να έχω το δικαίωμα να εκφράσω γνώμη...

«— Είναι φοβερόν! εφώναξα' έπρεπε να έντρέπεσθε, μίς Δόρα!

«Κ' έτρεξα κατόπι τής Είνης, διά να την παρηγορήσω. Ημουν τόσον θυμωμένη, ώστε έτρεμα

«— Μην κλαίς, καλή μου Είνη, τής είπα, κ' έπέρασα το χέρι μου εις την μίσην της όπως ήμπορεσα, — διότι το χέρι μου δέν είναι πολύ μακρόν, ή δέ μέση της πρέπει να έχη περίμετρον τουλάχιστον έβδομήντα εκατοστών!

«— Άφήστε με! μου είπεν άνωθοῦσά με' και άνοιξε τον σουγιάν της με ύφος τραγικόν.

«Ητο τόσον εξημμένη, τόσον έξω φρενών, ώστε ένόμισα πραγματικώς ότι είχε σκοπόν ναύτοκτονήση. Κ' επάγωσα από τον φόβον μου.

«— Ηθελα να πέθαινα! εφώναζεν' δλοι με περιφρονοῦν και με μεταχειρίζονται σαν σκουπίδι ταῦ δρόμου.

«Την έβεβαίωσα, καθ' όλους τους τόνους και τους τρόπους, ότι τά κορίτσια την αγαπούσαν, ενώ κατά βάθος περιφρόνουν την Δόραν Τόπλιφ. Άλλ'

εκείνη επέμενε να επαναλαμβάνη, ότι δέν την ελογόριαζε δι' άνθρωπον κανείς... Υποστηρίζουσα το εναντίον, κατώρθωσα κάπως να την καθησυχάσω. και άμκ ήκουσα την φωνήν τής μίς Λιχτμπόντυ, τής διδασκαλίσης μας, έσπρωξα γρήγορα την Είνην εις τον αντιθάλαμον, διά να κλαύση εκεί με την ήσυχίαν της, και επιστρέψασα εις την τάξιν, έδοκίμασα νάναψη εγώ την φωτιάν.

«Δέν ήτο πολύ φυσικόν, κυρία Φάγγ; Κάποια έπρεπε βέβαια να την νάναψη. Και όμως δέν φανιάζεσθε τί έντύπωσιν έκαμεν εις τά κορίτσια ή πρξίξις μου! Ένόμιζε κανείς ότι έπεσε κεραυνός!

«Είς το διάλειμμα ή Χαρά μου όμίλησε σοβαρώς.

«— Όρα ίσθης λοιπόν να πέρνης το μέρος όλων των άδικουμένων εις το Κιμπασσέτον; μου είπε.

«Και επειδή έσιωπούσα:

«— Μα τί σου ήλθεν, Αιμιλία, να κάμης αυτό που έκαμες; με ήρώτησε ζωηρώς.

«— Μα ήμπορούσα να κάμω διαφορετικά; άπήνησα εις τον ίδιον τόνον.

«— Έταπεινώθης άπέναντι όλων!

«— Πώς; και νομίζεις, Χαρά, ότι ή Δόρα Τόπλιφ είχε δικηο να μεταχειρισθή έτσι την Είνην; Άποκρίσου μου σοβαρώς.

«— Όχι, βέβαια, όχι' άπεκρίθη. Η Δόρα είναι πολύ άπότομη και δεσποτική' αλλά πρέπει κανείς να την πέρνη όπως είναι.

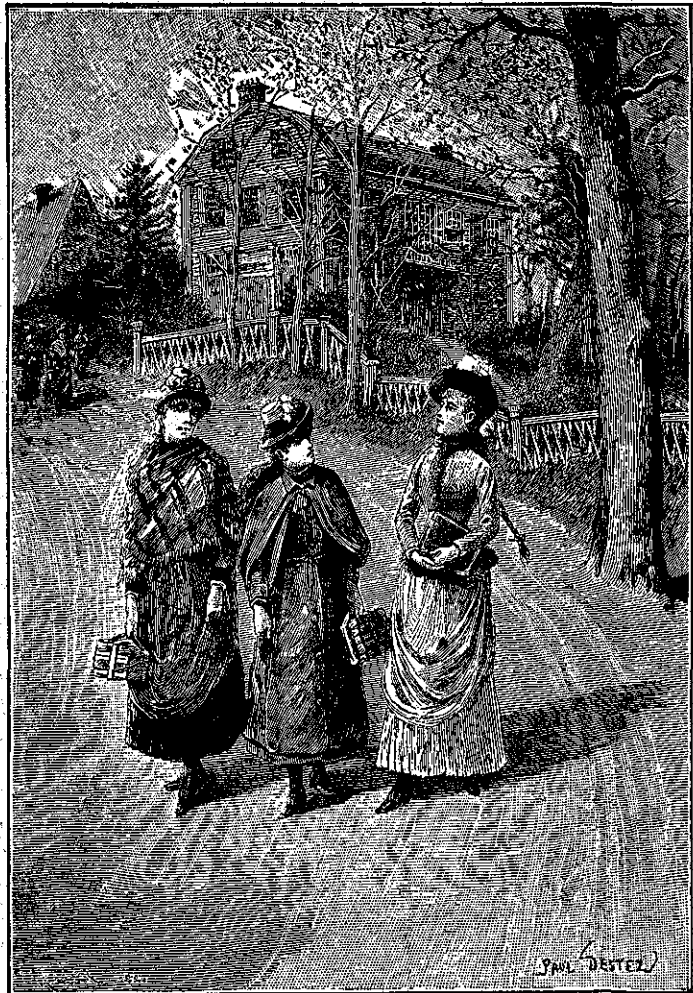
«—Και διατί, παρακαλώ;

«— Διότι είναι από μεγάλην οικογένειαν. Να ήξευρες τί ώρατόν σπίτι έχουν και τί λαμπράς συναναστροφάς' που δίδουν!... Έπειτα, έτσι θέλει αύτη. Θέλει να είναι ή κυρία, θέλει να μας σέρνει αύτη, και δέν θέλει να της έναντιόνεται καμμία εις τίποτε.

«— Μου είναι άδιάφορον, εφώναξα' είτε θέλει είτε μή, κάθε φοράν που θα

κάμνη άδικίαν, εγώ θα έξεγειρόμαι!... «—Ωστε δέν θέλεις πλέον νάνήκης εις τον κύκλον μας; μου είπεν ή Χαρά. Άν μαλλώσης μαζί της, εγώ δέν είμπορώ να κάμω τίποτε... θά σε άποκλείσουν. Και να ιδής, ότι δύσκολα θά σου συγχωρηθή και το σημερινόν πραξικόπημα.

«Θά πιστεύσετε, αγαπητή μου κυρία Φάγγ, ότι ήρχισα να κλαίω σαν παιδί;... Όλίγον μ' έμελε διά την Δόραν Τόπλιφ' άλλ' ή ιδέα ότι ήμπορούσε να μου θυμώση όλη ή τάξις, ήτο πάρα πολύ λυπηρά δι' έμέ. Η φύσις

Σελ. 70, στήλ. α'.

«Μα διατί είδατε τόσον ψυχρά μαζί μου;» (Σελ. 70, στήλ. α'.)

μου είναι τοιαύτη' διά να ζήσω, έχω ανάγκην τής έπιδοκιμασίας, τής ύποστηρίξεως, και προπάντων τής αγάπης των άλλων.

«Άλλά το περιεργότερον από όλην αύτην την ιστορίαν, είναι ότι αντί να με μεμφούην αι άλλαι, ή να με άποκλείσουν, όπως έφοβείτο ή Χαρά, μου έκαμαν άπεναντίας ένα σωρόν έπαινους, — άλλ' έννοείται εις το αύτί.

«Η Δόρα έγινε πάρα πολύ ύπερήφανη! μου είπεν ή Βεργινία Κούοτις' ήτο καιρός να το έννοήση, και είμεθα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΛΘΕΝ η προθεσμία της ανανέωσης με ειλικρίμεια συμμετοχής... Οσοι θάναυωσαν η θα εγγραφούν από σήμερα...

πολύ ευχαριστήμενοι πού την έβαλες εις την θέσιν της, Αιμιλία. «Μπράβο, Αιμιλία! μου είπεν η Καίτη Χάκκετ...»

αφορετικά, πώς ήτο δυνατόν να γνωρίσωμεν την ζωήν; «Όταν σηκόγω τον ένα μου πόδα, κατ' ανάγκην στηρίζομαι επί του άλλου...»

Όταν ελευθερώθη, μου την παρέδωσε, να την φυλάξω εις ανάμνησιν. Καί την έδεσα, όπως βλέπετε, δια να την φορώ πάντοτε... από ευγνωμοσύνην!

ΔΥΟ ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Θά σας διηγηθώ δύο μικρά ανέκδοτα, πολύ διαφορετικά κατά την σημασίαν και το διδάγμα, τα οποία έρωσ έχουν και τα δύο ως θέμα μίαν... καρφίτσαν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς το Νηπαιγωγείον: Ο Διδάσκαλος: — Δες η περίτοτέρα με κρη αυλάκια τι κάρνου, Τοτό; Τοτό: — Ένα μεγάλον α... Τοτό: — Βλάκαζα!

να γίνη! Έτσι είναι ο κόσμος, και δι' αυτό το εσπαθώμα δεν επιτυγχάνει πάντοτε. Χρειαζέται υπομονή και επιμονή... Η Διονυσία Πηγή δια το essuite-plume της Ζαππίδος...

ριστώ πού δια το εσπαθώμα: περί του άλλου πού μ' έρωτας, ακόμη δεν ήξευρα τίποτε! Πρίγκιψ των Αθητών... Ασπασμοί Πληροφορίας: η Μόνασις ασπάζεται την Αλλοπρόσαλλον...

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Και ελίγα σκέψεις [Ο άνθρωπος, και ο πρακτικώτερος ακόμη, πρέπει να σκέπτεται, να φιλοσοφεί. Η σκέψις είναι η ευγενεστέρα εκδήλωσις της ζωής και η φραιότερα ασχολία του πνεύματος...]

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

[Κατά το άγγλικόν της Σοφίας Μάου] Με πόσην σοφίαν ο Δημιουργός έταξε την Γέννησιν πρό του Θανάτου! Δι-

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

Εστίν, υπό του Διαβόλου, Εσπερίου

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΝΩΝ

Η Προσφιλής Ανάμνησις [ΕΕΕ] μου έστειλε το αντίτιμον δια νανανέωσω την συνδρομήν του υπ' αριθ. 7 συσταθέντος υπό της Πολυπόρομου Χρυσάλλιδος φιλομούσου παιδιού, το οποίον παρακαλώ να μου φανερώση την ταρινήν του διεύθυνσιν.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν

Ο Θεοφιλέστατος της Κλεοπάτρας με το Σμαράγδιον Περίδεραιον. Μενεξεδένιος Μπουκνιάκι, Μέμφιδα και Σαμακινή Σημαίαν... Η Παλλάς με την Νεράϊδα των Σπετειών και Αρδρείμελλον...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπερικοῦ δραχ. 7. — Ἑσπερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 θ, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 8 Μαρτίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 10

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'
ΕΝ ΑΜΗΚΑΝΙΑΙ

«Αἰμιλία, τί ἔκαμες σήμερα τὸ πρωτὸν στὴν ἀποθήκη ;
— Τὸ πρωτό ;
— Ναι, μ' ἕνα θυγιὸν κομποδεμένο...
— Ἄ ! τὴν ἔσπασαν. Ἐκαμνα γυμναστική, γιὰγιά.
— Εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη πιά, καὶ δὲν σου ταιριάζουν αὐτὰ τὰ ἀγορίστικα παιγνίδια.
— Μὰ δὲν εἶνε παιγνίδι, γιὰγιά εἶνε ὑγιεινὴ ἀσκήσις, τὴν ὁποῖαν μὰς ἐσύστησαν εἰς τὸ Σχολεῖον.
— Μπᾶ ;
Αἱ λέξεις ὑγιεινὴ ἄσκησις, τὰς ὁποίας δὲν ἐννοοῦσα καὶ τόσον καλὰ, τῆς ἔκλεισαν τὸ στόμα ἄλλα τὴν ἐπαύριον ἡ κυρία Χώβ ἐξανάρχησεν :
« Αἰμιλία, τρελάθηες νὰ χορεύης μετὰ τὴν σκούπα ἐστὶ χέρια ; »
Ἡ Αἰμιλία ἀφῆκε τὸ σάρωθρον, ἀλλ' ἐξηκολούθησε νὰ κινή χειρας καὶ πόδας μ' εὐρυθμίαν θαυμαστήν.
« Πάλι τὰ ἴδια ! ἀνέκραξεν ἡ γιὰγιά τί ἐννοεῖς δηλαδὴ ;
— Μὰ δὲν κάμνω κανένα κακό, γιὰγιά αὐτὸ ὀνομάζεται καλὸν εἶναι.
— Χμ ! ἄκουε λέξεις πού σου μεταχειρίζονται τώρα, γιὰ νὰ σκεπάζουν τὴν κομπή των ! Δὲν μου λές, σε παρακαλῶ, εἰς τί σε ὠφελεῖ νὰ κουνίσαι ἔτσι σὰν παλαβή ;
— Δυναμώνουν οἱ μυῖνες, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία μετὰ ὅλην τὴν ὑπομονήν, τὴν ὁποῖαν διέθετεν.
— Εἰς τὸν καιρὸν μου δὲν ἐγυμναζόμην ἔτσι, καὶ αὐτὸ δὲν μὰς ἐμπόδιζε νὰ εἰμεθα γερὰ καὶ πολὺ καλά εἰς τὴν ὑγείαν

μας. Νομίζεις, ὅτι δὲν θὰ σε ὠφελοῦσε τὸ ἴδιον, ἂν ἐστρωνες ὅλα τὰ κρεβάτια τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἂν ἐπήγγαιες τὸ καλοκαίρι στὴν ἐξοχὴ νὰ θερίσης ;
— Ὁ, γιὰγιά !
— Δὲν σας καταλαβαίνω τὰ σημερινὰ κορίτσια, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Χώβ. (Τῷ ὄντι, αὐτὸ ἦτο ἀληθές.) Ποτὲ ἡ μητέρα μου δὲν θὰ μου ἐπέτρεπε νὰ ἔχω μαλλιά σὰν τὰ δικά σου. Εἶτε τὰ πλέξας, εἶτε σὲ δίχτυ τὰ βάλεις, πάντα σὰν ἀπένεστα φαίνονται. Τί ἀκαταστασία !

« Ἄν ἤμουν ἐστὶ θεοῦ σου, θὰ τὰ ἔκοβα. — Τὰ κομμένα μαλλιά δὲν εἶνε πιά τῆς μόδας, παρετήρησεν ἡ Αἰμιλία ὅσον γλυκύτερα ἤμποροῦσεν.
Εἶχε περὶ πολλοῦ τοὺς μαῦρους τῆς βοστρύχους, τὴν μόνην τῆς ὠραιότητος, ὡς ἐνόμιζε, καὶ ἀπλῶς ἡ ἰδέα νὰ τοὺς κόψῃ τῇ ἐπροξένηε φρίκην.
— Τὴς μόδες θὰ κυττάζουμε τώρα ;
— Ὅριστ' ἐκεῖ ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χώβ. Ὅ, ἔκαμες καλλίτερα νὰ εἶχες τὸ νοῦ σου στὰ μαθήματά σου. Ὅ, σου ἀγορῶσιν κομμάτια καὶ θὰ βάζεις πρῶτὴ καὶ βράδυ, γιὰ μερικὴς ἡμέρας ἔπειτα... βλέπουμε ! »
Πολὺ ἀπειλητικὸν αὐτὸ τὸ βλῆσθαι !
« Ἄλλ' ἡ Αἰμιλία βιαστικὴ νὰ ὑπέβη νὰ ἰδῇ τὴν Χαράν, δὲν ἔδωκε καὶ μεγάλην προσοχήν.
Τώρα τὴν ἀψηχόλει πολὺμια μικρὰ ἐσπερὶς, τὴν ὁποῖαν ἡ φίλη τῆς ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ, τὴν προσεγγὴ ἐδωμάθῃ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς 4 Ἰουλίου, τῆς μεγάλης ταύτης ἐπετείου τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὴν ὁποῖαν ἔλοι οἱ Ἀμερικανοὶ εορτάζουσαν πάντοτε, ἕκαστος κατὰ τὸν ἰδικὸν του τρόπον. Εἰς τῆς κυρίας Σάμβρον ἐπρόκειτο νὰ χορεύσουν, νὰ παραστήσουν, νὰ μετεμειθεῖν, νὰ παίξουν « ζωντανὰ αἰνίγματα » καὶ τὰ λοιπά. Ἡ δ' Αἰμιλία ἐλογάριαζε νὰ μετεμειθεθῇ εἰς θεὸν Ἐλευθερίαν. Καὶ ἐνῶ, μὰζὶ μετὰ τὴν Χαράν, κατεσκεύαζε τὸ ἐκ χρυσοχαρτοῦ στέμμα, τὸ ὁποῖον θὰ συνεπλήρον

« Ἡ κυρία Χώβ ἐκοπτεν ὅπου ἐφθανεν. » (Σελ. 74, στήλ. 6'.)

Ἀμυδρὰν Λαμψὴν καὶ Διολογοποιόν — ἡ Πειρατικὴ Νῆξ μετὰ τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Ἐρήμου, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν, Ἀγγελοῦν Χαράς, Βοσκὸν τῆς Ροδόσσης καὶ Ὀφείλιον Τρωαδίτην — ἡ Θερμὴ Βροχὴ μετὰ τὸν Κάλωδον Ὀρισίαν, Ἐξοριστὸν Ναπολεόντα, Ἀμυδρὰν Λαμψὴν καὶ Ἑλληνικὴν Σημαίαν — τὸ Ἄγρον Περιστεράκι μετὰ τὸν Σμαράγδιον Περιδέριον, Λευκὸν Κρίνον, Ἀθήραν, Μαρίδαν τοῦ Ἐυρίπου καὶ Βροντὴν τοῦ Διδό, ἡ Δουκίσσα τῶν Σαλώων μετὰ τὸν Δούκα δ' Ἀλανοῦν, Γιοχάννεν, Ἄρθος τῆς Ἑλπίδος, Ἐνθουῶν, καὶ Μικρὸν Διολογόν — ὁ Πλαγίτης Ἀφροδίτη μετὰ τὴν Κάμερον Σύλλα, Βοσκὸν τῆς Ροδόσσης, Ἀυτὴρ τῆς Ἀνατολῆς, Ζακπίδα καὶ Κονασμόδον — ἡ Ἀλκωνίς μετὰ τὸν Ἀγγελοῦν Ἀυγερινόν, Χρυσόπτερον Ἀλκωνία, Ζίγαν, Κάμερον Σύλλα καὶ Ἑλληνοπούλαν — τὸ Ἀνδρείκελλον μετὰ τὸν Κορινθιακὸν Κύμα, Δόξο-μὴ, Κορυθαῖον καὶ Ληγομνημένον — ἡ Διονυσία Πηγή μετὰ τὸν Αἰθέρα, Ποταμὸν τῆς Σπάρτης, Ἀκτὴν τῶν Σπετσῶν, Μόνωσιν καὶ Νεραῖδαν τῶν Σπετσῶν — τὸ Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον μετὰ τὸν Γαϊτωμυτοῖον, Ἀθάραν Καρδίαν, Μεσολογγίτικον καὶ Ἄρθος τῆς Ἑλπίδος — τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος μετὰ τὸν Σερπαντινόν, Ἄγρον Περιστεράκι καὶ Γαϊτωμυτοῖον — ὁ Διάβολος Ἑσπερικός μετὰ τὸν Πάλοσαν Καρδίαν, Ἀθάραν Καρδίαν, Πικραμένην Καρδούλαν καὶ Χαρομενὴν Καρδούλαν — ἡ Μεσομυθία Ἀκτὴ μετὰ τὸν Ζώρλιγκ, Ὁσθη τὸν Σηνοῦρα, Ἀφρικανικὸν Ἥλιον, Νεαρόν, Ἐπάρην καὶ Ἀρσοφόρον Κάνιστρον — ἡ Μυστηριώδης Φύσις μετὰ τὴν Ἀθαν τῆς Κερκυρας, Κοπηλατικὴν Κόθνον, Νοσταλὸν Ἑλληνα καὶ Ἀντιγόνην — ἡ Ἐυχαρὶς μετὰ τὴν Δουκίσσαν τῶν Σαλώων, Χρυσανθεΐδα καὶ Ἀντιγόνην — ἡ Μελιχρὰ Ἀκτίς μετὰ τὴν Μικρούλαν Πατριαν, Προσφυλὴ Ἀνάμνησιν, Ἀγγελοῦν τῆς Χαράς καὶ Τζῶν Μπουλλ.

ἢ τοῦ κάποιου προσβλητικῆς ἐκείνης ἢ πληροφορία σου ; βεβαίως τὴν ἔγραψες χάριν ἀστεϊότητος, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐνόησεν ὁ ἄλλος ; Κλέαρχον, Ἐρμιόνην Σανθοπούλου (μ' ἐρωτᾷς πράγματα πού τα λέγει ὁ Ὁμήρος) σὲ παραπέμπω εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον φιλ. 1 σελ. 10. εἶδες τὸ ψευδώνυμόν σου ;) Πράσινον Χαβιάρι (πολὺ μου ἤρεσαν δὲ μου γράφεις περὶ τοῦ δυστυχικοῦ μας φίλου) Ἐθθ. Ἀλεξογιάννην (εὐχαριστῶ πολὺ) Τριφυλλί (ἔστειλα ἕναι καλὰ ; εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰ νέα ἐσπαθώματά) Ἀνδρομάχην Βρεττον (ἂν δὲν εἶδες ἕως τώρα κανέν, σημαίνει δεῖ ἡ συλλογὴ σου ἐχάθη) Μεσομυθίαν Ἀκτὴν, (ἔστειλα 25 τετράδια) Μυστηριώδη Φύσιν [E] βέβαια ἦτο λάθος τυπογραφικόν, καὶ σου γράφω ἐδῶ ἐν εὐθυμῳ, διὰ νὰ διορθωθῇ Ὁφείλιον Τρωαδίτην (εὐχόμενα τὰ ἔρσις εἰς τὸν Σύλλογόν σας, ἀλλὰ δὲν ἔχω νὰ σας διατάξω τίποτε, ὅ, τι κρίνετε καλὸν καὶ ὅ, τι εἰμποῦσθε δὲ τὸ κάμετε μόνοι σας) Βράχρον τοῦ Φαλήρου (ναί ἄλλὰ νὰ γράφῃς πάντοτε καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου μὰζὶ μετὰ τὸν ὄνομά σου) Ἄστρον τῆς Ἐρήμου [EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν πολὺ με συνεκίνησε.) Μικρὸν Καλλιτέχνην, Ἀρταγιάδ (ἔστειλα εὐχαριστῶ πολὺ) Ἐυχαρὶν (ἔστειλα εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχὰς) Μελιχρὰ Ἀκτίνα, κτλ. κτλ.

Εἰς δὲσας ἐπιτολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Φεβρουαρίου ἀπάντησιν εἰς τὰς προτεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλους δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ἀπριλίου.

Ὁ γάμος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωσιν τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι, παύεται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φεβρουάριον, ὡς ἐκάστου περιέχει 30 φύλλα καὶ τεμάχια φρ. 1.

109. Αεξίγριφος.
Δὲν ἀργεῖ πολὺ ἕνα φᾶρι.
Σὲ λουλοῦδι ὄλο χάρι,
Λύτα, νὰ μεταβλήθῃ
Κτηρικὴ ἀντωνυμία
Ποῦ θὰ εὐρῆς μ' εὐκολία
Ὅς οὐρὰ ἂν του κολληθῇ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀμυρῆλλιδος

110. Συλλαθόγριφος.
Ἐὴν με γράμμα ποταμῆς
Νὴ ἐνοθῆ θέληση,
Ὁραῖον ἄνθος παρεούθς
Ὁ λύτης θὰ μυρσίη.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλλήνος

111. Τονόγριφος.
Τῆς Τουρκίας ποταμὸν
Ἄν προπαροξυτονίσῃς
Κ' εἶσαι αὐτὸ πού θὰ βρεθῇ...
Τίς ἀφεντικὸς θὰ με λύσῃ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κροστίλου

112. Ἀναγραμματισμός.
Εἰς χώραν γνωστοτάτην εὐθὺς θὰ μεταβῇ;
Ποῦ εἶνε στὴν Ἀσίαν, ἀρκεῖ νὰ το θελήσῃ;
— Μὰ πῶς ; — Ἐκ τῶν προσώπων ἂν λάβῃς [τῆς Γραφῆς]

Ἐν κακοχητισμένον καὶ ταναγραμμᾶτισῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς φρου-φρου

113. Ρόμβος.
1. — Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕχατον στὸ δάσος [θὰ εὐρῆς].
2. — Τὸ δεύτερον ἕνας Θεὸς θὰ σχηματίσῃ [εὐθὺς].
3. — Τὸ τρίτον εἶνε νόμισμα, ἀλλ' ὄχι [ἑλληνικόν].
4. — Στὸ Κράτος ἐβασίλευε ποτὲ τὸ Περ- [σικόν].
5. — Θεότητα τὸ πέμπτον μου τῶν ποτα- [μῶν δηλοῖ].
6. — Κ' ἀντωνυμία τέλος τὸν ρόμβον συμ- [πληροῖ].
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐριβέδους Νικητός.

114. Κλιμακωτόν.
Ἄντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ
διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε
νάναγιώσκεται : δεξιᾷ Ἀπό-
στολος, ἀριστερᾷ ἀρχαῖος θεός.
εἰς τὴν ἄνω βαθμίδα πόλις τῆς
Γαλλίας, εἰς τὴν μεσαίαν πρό-
θεσις καὶ εἰς τὴν κάτω μέλος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παρηγόριου Ἀγγίλου
115-116. Μεταμορφώσεις.

1. — Ὁ γέρον δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ Νέος.
2. — Ἡ ἑλὴ δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ Πνεῦμα.

117. Μαγικὴ Ἐκδόσ ἀνευ ἐκδόσος.
— Γιάννην, δὲν σου εἶπε τίνας ἦσαν τὸ πο-
νύ, πού κρατοῦσε ὁ Κώστας ;
— Ποῦ ποῦ ! ; ἔγω δὲν εἶδα τίποτε.
— Πῶς δὲν εἶδες ; Ἀγαλλὰ ἐσὺ δὲν βλέ-
πεις ποτέ... Πρῶτος ὅμως τοὺς συνδρομητὰς
τῆς Διαπλάσεως, νὰ σου πῶν καὶ τί ποῦλι
ἦταν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σενὸς τοῦ Κόμην
118-122. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐγὼς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων εἰς δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν
αὐτῶν σχημάτων ἄλλαι τῶσαι λέξεις :
Ἐλίη, ποῦς, ἦλος, ἄλγος, γαός.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μυστηριώδους Φύσεως

123. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητου-
μένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ
τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦν
Κράτος τῆς Εὐρώπης :
1. Θεὸς ἀρχαῖος. 2. Ὀρυκτὸν. 3. Μούσα.
4. Βασιλεὺς μυθικός. 5. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κιρκουαῖο Ροδάκινο

124. Ἑλληνοσύμφωνον.
αααε - αηου
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεσσαλοῦ τῶν Κυθίων

125. Γρῦφος.
: : : Αἷ +
γρ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμποριστοῦ

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἔτους 61-69

608. Ἰππίας (I, πῖ, ἄς.) — 609. Αἰθῆρ (αἷθ, θῆρ) 610. Ἰακός - Αἰμός.

611. ΜΕΝ 651. Κ
ΣΟΥΣΑ ΔΥΥ
ΟΡΥΚΤΟΝ ΟΥΟ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΣΑΚΟΣ

612. Δῶρος-δῶρον. — 614. Παγωτό (Πα-
ΓΩ ΤΟΤΟ μου. . .) — 615. Τῆς Ἀρέσθης
(1813) τῆς Λειψίας (1813), καὶ τῆς Σαβόδα,
(1866.) — 616. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Δ,
I, : Ἄρτιος, Ἰανός, Γραῖα, Λεῖα, Ἥλιας
= ΑἶΓΑΗ. — 617. ΠΑΡΟΣ - ΑΘΗΝΑ
(ΠΑρμενίων, Αἰθῆναι, ΡΗνος. ὈΝος, ΣΑῦ-
ρα.) — 618. Οὐδεὶς πρὸ τοῦ μαθεῖν ἠπίστατο. —
619. Προσοχὴ εἰς τὰ διάφορα ὑποκείμενα.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στῆλουν τὴν συνδρομήν
των ὅπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακα-
λοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν
Ὁδησῶν καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλ-
τον, (rue Pouschkin No 70), εὐγενῶς
ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμε-
τέρου περιοδικοῦ κατ' ἄψασαν τὴν Ρωσσίαν.
Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται
καὶ νέοι συνδρομητὰι ἐξ οἰασδήποτε πόλεως τῆς
Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ
ἀποστολῆς τόμων τῆς « Διαπλάσεως » καὶ τῆς
« Βιβλιοθήκης » τῆς.